

Arrest

**nr. 108 910 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift tot wraking van kamervoorzitter A. De Smet dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel I, hoofdstuk IV, afdeling 5 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van kamervoorzitter A. De Smet van 19 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van de eerste voorzitter van 19 augustus 2013, waarbij deze de zaak toewijst aan de kamervoorzitter van de IVde kamer voor het onderzoek van het verzoek tot wraking en partijen oproept te verschijnen op de openbare terechtzitting van 2 september 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op respectievelijk 29 augustus 2012 en 7 september 2012 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de beslissingen houdende ongegrondheid van de voormelde aanvraag om machtiging en bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden ter kennis gebracht op 22 november 2012.

1.3. Verzoeker dient op 18 december 2012 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 14 februari 2013 dient verzoeker een synthesesamenvatting in.

1.5. Op 28 juni 2013 neemt kamervoorzitter A. De Smet de beschikking met toepassing van artikel 39/73, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet, met vermelding van de grond waarop het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.6. Verzoeker vraagt bij brief van 4 juli 2013 om gehoord te worden.

1.7. Bij beschikking van 18 juli 2013 worden partijen opgeroepen te verschijnen op de voorzienerechtszitting van 13 augustus, 2013. Ter rechtszitting dient verzoeker een verzoek tot wakening in.

1.8. Op 19 augustus 2013 maakt kamervoorzitter A. De Smet een nota over aan de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Bij beschikking van de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 augustus 2013 wordt de zaak, voor wat betreft het onderzoek van het verzoek tot wakening, toegewezen aan kamervoorzitter van de IVde kamer en worden partijen opgeroepen voor de rechtszitting van 2 september 2013 om 11 uur.

2. Over de gronden tot wakening

2.1. Verzoeker betoogt dat de onpartijdigheid van de rechter in alle opzichten centraal staat en dat een rechter in alle omstandigheden objectief moet kunnen oordelen. Hij meent dat rechter A. De Smet reeds standpunt heeft ingenomen in de beschikking dd. 28 juni 2013 (kennisgeving 2 juli 2013), zodat zij onmogelijk het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partij zonder enige vorm van vooringenomenheid en objectiviteit kan beoordelen. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift tot wakening naar artikel 828, 9° van het Gerechtelijk Wetboek, juncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6 E.V.R.M..

Ter rechtszitting van 2 september 2013 betoogt de raadvrouw van verzoeker dat in alle zaken waar een verzoek tot horen werd ingediend, omstandig werd toegelicht waarom zij van oordeel is dat de zaak niet met een schriftelijke procedure kan worden afgehandeld en dat het arrest dat daarop volgt nooit enige wijziging heeft tegenover de beschikking en er nooit een antwoord komt op wat in de vraag tot horen wordt opgeworpen.

2.2. Kamervoorzitter A. De Smet wijst er in haar verklaring van 19 augustus 2013 op dat de verzoekende partijen gebruik gemaakt hebben van de mogelijkheid om te vragen te worden gehoord en dat zij opgeroepen werden ter zitting van 13 augustus 2013 waar zij konden worden gehoord over de grond van de beschikkingen van 28 juni 2013, met name dat het beroep kon worden verworpen om een welbepaalde reden. Zij vervolgt dat tijdens zulke zitting het de verzoekende partijen vrij staat om hun commentaar te geven en kritiek te uiten op de in de beschikking opgenomen grond, en haar zodoende te overtuigen van het feit dat de welbepaalde grond die aanleiding zou kunnen geven tot de verwerping van de beroepen, geen stand houdt. Zij preciseert daarbij het volgende: *“Is dit het geval, dan wordt de zaak verwezen naar de algemene rol en ten gronde behandeld. Is dit niet het geval, dan volgt er een arrest waarin verwezen wordt naar de in de beschikking opgenomen grond. De verzoekende partijen hebben dus de kans om zich ter zitting te verweren tegen de in de beschikking opgenomen grond, zodat mijn oorspronkelijke visie, vervat in de beschikking, op grond van de argumenten van de verzoekende partij kan worden bijgesteld.”*

2.3. De verwerende partij stelt te rechtszitting van 2 september 2013 dat het wraken van een rechter een bijzondere grond vereist en dat de toepassing van de wet geen grond voor wakening kan zijn.

2.4. Artikel 828,9° van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt:

“Ieder rechter kan worden gewraakt om de volgende redenen:

(...)

9° indien de rechter raad gegeven, gepleit of geschreven heeft over het geschil; indien hij daarvan vroeger kennis heeft genomen als rechter of als scheidsrechter, behalve indien hij in dezelfde aanleg:

1. heeft medegewerkt aan een vonnis of een uitspraak alvorens recht te doen;
2. na uitspraak te hebben gedaan bij verstek, van de zaak kennis neemt op verzet;
3. na uitspraak te hebben gedaan op een voorziening, later van dezelfde zaak kennis neemt in verenigde kamers.”

2.5. Een behoorlijke rechtsbedeling waarborgt de rechtsonderhorigen de behandeling van hun zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter, ten aanzien van wie geen “wettelijke” of gewettigde verdenking bestaat. Die eisen houden niet alleen in dat een rechter niet afhankelijk of partijdig mag zijn, maar ook dat er voldoende waarborgen aanwezig moeten zijn om elke gewettigde twijfel omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter uit te sluiten (RvS 22 maart 2007, nr. 169.314).

Wat het eerste aspect, het subjectieve aspect, van de onpartijdigheid betreft, stelt de Raad vast dat geen enkel gegeven doet kennen dat de gewraakte rechter op enig moment tegen verzoeker partij heeft gekozen of jegens hem heeft blij gegeven van een negatieve vooringenomenheid (S. Boullart, “De wraking van leden van de afdeling bestuursrechtspraak en van het auditoraat van de Raad van State” (noot onder RvS 22 maart 2007, nr. 169.314), *CDPK, Rechtspraak-Jurisprudence*, 2007, 2, punt 6, in fine).

Wat het tweede aspect, het objectief aspect, betreft, dient de Raad zich af te vragen of er onafhankelijk van het persoonlijk gedrag van de rechter, niettemin verifieerbare gegevens zijn die een schijn van verdenking in zijn opzicht kunnen wettigen. Daarbij dient weliswaar de optiek van de rechtzoekende in aanmerking te worden genomen maar speelt deze geen doorslaggevende rol. Doorslaggevend is daarentegen of, al dan niet, de vrees van de verzoeker voor een gebrek van onpartijdigheid van de rechter als objectief verantwoord kan worden beschouwd. Een stelregel daarbij is steeds dat het onpartijdigheidsbeginsel niet lichtzinnig maar met mate en gezond verstand moet worden toegepast (RvS 4 juni 2004, nr. 132.060) en het behoort in principe aan diegene die de wraking vordert om de concrete en precieze elementen bij te brengen die de inwilliging van de vordering behoeft (RvS 22 maart 2007, nr. 169.314).

2.6. Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat aangezien de gewraakte rechter reeds een standpunt heeft ingenomen in de beschikking van 28 juni 2013, zij onmogelijk het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partij zonder enige vorm van vooringenomenheid en objectiviteit kan beoordelen, om hieruit de wrakingsgrond af te leiden.

2.7. De beschikking is genomen in toepassing van artikel 39/73, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“ § 1

De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onderzoekt bij voorrang de beroepen met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen.

§ 2

Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld.”

De memorie van toelichting vermeldt:

“(…) In de praktijk zal de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter een onderzoek doen van de ingestelde beroepen en indien hij van oordeel is dat een hoorzitting niet vereist is de partijen hiervan via een beschikking op de hoogte stellen. In deze beschikking dient duidelijk te worden aangegeven waarom een beroep op de louter schriftelijke procedure wordt gedaan. Zo kan de behandelende rechter bijvoorbeeld vaststellen dat de bestreden beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen en dus doelloos is, kan hij aangeven dat het beroep laattijdig is of dat, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad de ingestelde vordering al dan niet kan worden ingewilligd.” (Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53-0772/001, p. 24).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 betreffende deze bepaling:

“B.28.1. De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. De maatregelen die zijn bestemd om de procedure te versnellen en te vereenvoudigen, zijn evenwel enkel toelaatbaar op voorwaarde dat zij niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan het recht van de verzoekers om de jurisdictionele waarborgen te genieten die het hun mogelijk maken hun grieven die onder meer uit de schending van de bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechten zijn afgeleid, in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken.

B.28.2. Door het de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter mogelijk te maken te oordelen, na inzage van de door de partijen uitgewisselde schriftelijke stukken, dat het niet noodzakelijk is dat zij hun opmerkingen nog mondeling uiteenzetten, heeft de wetgever een maatregel genomen die in verband staat met het doel dat hij nastreeft. Te dezen wordt het gebrek aan wettelijke preciseringen over de beroepen waarvan kan worden aangenomen dat zij geen mondelinge uitwisseling van argumenten vereisen, gecompenseerd door de waarborg dat de partijen tijdens een terechtzitting worden gehoord indien een van hen daarom verzoekt. Aldus heeft de verzoeker, na inzage van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem op de hoogte brengt van het feit dat hij van oordeel is dat een terechtzitting niet noodzakelijk is, evenwel het recht om zijn argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien hij daarom verzoekt.”

De beschikking vat aan met de zinsnede:

“De voorzitter van de IIde kamer oordeelt met toepassing van artikel 39/73, § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan verworpen worden op volgende grond (…)” (eigen benadrukking).

Verzoeker gaat voorbij aan de bewoordingen van deze beschikking die stelt dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen en die louter tot doel heeft de zaak te beoordelen zonder dat een terechtzitting noodzakelijk is tenzij één der partijen, waaronder verzoeker, verkiest te worden gehoord in welk geval het de verzoeker toekomt op de terechtzitting tijdens dewelke hij gehoord wordt zijn kritiek op de in de beschikking vermelde grond te uiten. De beschikking van 28 juni 2013 houdt derhalve geen definitieve beoordeling in van de zaak.

Het komt de rechter toe in het kader van voormelde bepaling een oplossing van het geschil voor te stellen en de grond te vermelden die er toe kan leiden om het beroep te verwerpen of te vernietigen. Indien een partij oordeelt dat de vermelde grond niet tot de mogelijke conclusie leidt en de rechter zich dienaangaande vergist, hetzij meent dat geen rekening is gehouden met bepaalde grieven, kan deze partij vragen om gehoord te worden en dient zij haar kritiek wat betreft de selectie van de feiten, de kwalificatie van de feiten, de interpretatie van het toepasselijke recht en/of het bestaan van eventuele leemtes door geen rekening te houden met het standpunt van partijen, die tot een andere besluitvorming kunnen leiden, aan te brengen tijdens het gehoor waartoe zij wordt uitgenodigd.

Het komt uiteindelijk deze rechter toe, in toepassing van artikel 13 van de Grondwet, om met inachtneming van het gezegde ter terechtzitting wanneer een partij wordt gehoord, het geschil op te lossen. In dit kader belet niets de rechter, zo deze vaststelt dat essentiële elementen ontbreken in de grond van de

beschikking, na partijen te hebben gehoord, vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure niet kan ingewilligd of niet kan verworpen worden en de zaak naar de algemene rol te verzenden.

De geopperde kritiek van verzoeker kan niet met goed gevolg aangewend worden als grond tot wraking van de rechter. Het vermelden van een grond in een beschikking, in toepassing van voormelde bepaling, zodat op het eerste gezicht de rechter mogelijk een ander standpunt heeft dan de partij, maakt geenszins een specifiek materieel feit uit waardoor er kan van worden uitgegaan dat die rechter niet beschikt over de nodige onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Dat de arresten nooit iets anders vermelden dan de beschikkingen is een loutere blote en algemene bewering.

Voorts wordt er gewezen op artikel 13 van de Grondwet dat luidt:

“Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent.”

Dit voorschrift brengt met zich mee dat de partijen die betrokken zijn bij een geschil hun rechter niet kunnen kiezen, of de samenstelling van het vonnisgerecht dat moet kennisnemen van de zaak niet kunnen beïnvloeden, tenzij door een vordering tot wraking, op basis van de limitatief in de wet opgesomde wrakingsgronden. Deze wrakingsgronden moeten, als uitzondering op de regel dat recht wordt gesproken door de volgens de organieke regels aangewezen rechter, in enge zin worden uitgelegd (RvS 1 oktober 2010, nr. 207 834).

Verzoeker laat na op concrete wijze uiteen te zetten waarom de magistraat, van wie de wraking gevraagd wordt, niet meer in staat zou zijn *“het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partij zonder enige vorm van vooringenomenheid en objectiviteit”* te beoordelen. Verzoeker laat na een specifiek materieel feit aan te brengen waardoor er kan vanuit gegaan worden dat de door hem gewraakte rechter niet beschikt over de nodige onafhankelijkheid en onpartijdigheid (EHRM, 22 september 1994, nr. 13839/88, Debled/België, overweging 37).

Louter uit het feit dat een rechter zoals te dezen het mogelijke standpunt van een verzoeker eventueel niet zal bijvallen door de (eventuele) grond te vermelden in de beschikking genomen met toepassing van artikel 39/73, § § 1 en 2 van de vreemdelingenwet waarop het beroep zou kunnen verworpen worden, kan niet worden afgeleid dat in haar hoofde afhankelijkheid of partijdigheid voorhanden is (cf. RvS 9 juni 2005, nr. 145.757).

De wrakingsgrond kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het verzoek tot wraking wordt verworpen.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS